

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/69/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118216470
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118216470.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Anny Ilčinovej, v právnej veci žalobcu: Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpená JUDr. Veronika Kubriková, advokátka, so sídlom Martinčekova 13, 821 01 Bratislava, IČO: 50 361 368, proti žalovanému: D. S., F.. XX.XX.XXXX, T. J. X, XXX XX H., o zaplatenie 919,06 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29Csp/145/2018-68 zo dňa 22.5.2019, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku II., ktorým v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výroku III. o náhrade trov konania.

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol takto:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 440 € s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 25.12.2015 do zaplatenia mesačnými splátkami vo výške 10 Eur, vždy k 25. dňu kalendárneho mesiaca až do úplného vyrovnania pod stratou výhody splátok nezaplatením ktorejkoľvek splátky počnúc právoplatnosťou rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Nárok na náhradu trov konania stranám sporu n e p r i z n á v a.“

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca žalobou doručenu súdu dňa 27.11.2018 žiadal zaviazať žalovaného na zaplatenie 919,06 eur, kapitalizovaných zmluvných úrokov vo výške 261,61 eur, kapitalizovaných úrokov z omeškania vo výške 661,37 eur, 25,50 % úroku zo sumy 919,06 eur od 1.9.2018 do zaplatenia a zákonného úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne z uvedenej sumy od 1.9.2018 do zaplatenia titulom nesplateného spotrebiteľského úveru.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z. absentujú obligatórne náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. a/ neuvedením druhu spotrebiteľského úveru, písm. j/, ako aj k/. Pri podpise zmluvy bol žalobcom informovaný, že celková čiastka, ktorú má zaplatiť je súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, teda výška úveru 1.000,- eur + celková výška nákladov 941,15 eur, teda suma 1.941,15 eur by mala byť celkovou čiastkou, ktorú má zaplatiť. Avšak ak vypočíta počet splátok 72 x výška mesačnej

splátky 28,- eur, vychádza mu suma 2.016,- eur. Podľa tohto potom bol žalobcom uvedený do omylu, keď podľa zmluvy celková čiastka, ktorú má zaplatiť, je 1.941,15 eur. Zároveň je údaj o RPMN uvedený v zmluve nižší ako podľa jeho výpočtu na základe internetovej kalkulačky v rozsahu 30,24 %. Aj z uvedeného dôvodu sa preto predmetný spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného dôvodu mu preto vznikla iba povinnosť zaplatiť istinu poskytnutého úveru.

4. Žalobca vo vyjadrení k podaniu žalovaného uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalovaného o nesprávnosti údajov o celkovej výške nákladov, ako aj výške RPMN. Súdu predložil listinu s výpočtom RPMN, ako aj predpis splátok, ktorý je vypočítaný podľa vzorca uvedeného v prílohe zák. o spotrebiteľských úveroch. Vzorec výpočtu RPMN žalobcovi do kalkulačky implementoval externý dodávateľ, ktorý garantuje správnosť výpočtu RPMN. V predmetnom výpočte je vidieť, že 70. splátka úveru bola len vo výške 9,37 eur a 71. a 72. splátka len vo výške 0,- eur.

5. Aplikujúc ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k 10.7.2013, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., § 565, § 53 ods. 9 podľa súdu prvej inštancie vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 10.7.2013 zmluvu o úvere (dostupná pôžička) č. XXXXXXXXXXXX majúcej charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 9 a nasl. zák. č. 129/2010 Z. z., na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 1.000,- € s uvedením výšky mesačnej splátky, dátumu splatnosti splátok, počtu mesačných splátok, konečnej splatnosti úveru, celkovej výšky nákladov, úrokovej sadzby, RPMN, ako aj priemernej hodnoty RPMN.

6. V danom prípade sa okresný súd nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje podstatnú náležitosť v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z. z. z dôvodu, že neobsahuje špecifikáciu, v akom rozsahu splátka úveru zahŕňa v sebe úhradu istiny, úrokov a iných poplatkov s poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/2015, zo záverov ktorého vyplýva, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ a i/ Smernice 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Zároveň nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkosti a s istotou identifikovať dátum týchto splátok.

7. Uvedený záver vyplýval aj z rozhodnutí NS SR pod sp. zn. 3Cdo/146/2017, sp. zn. 4Cdo/211/2017, sp. zn. 3Cdo/56/2018, sp. zn. 5Cdo/132/2017, sp. zn. 2Cdo/235/2017 a sp. zn. 7Cdo/98/2018, zo záverov ktorých vyplýva, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej - ktorej anuitnej splátky.

8. Jednou z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ zák. č. 129/2010 aj uvedenie RPMN, celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť s uvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto RPMN. V prípade, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere tieto náležitosti neobsahuje, podľa § 11 ods. 1 písm. a/ cit. zák. sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

9. Za jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa je údaj o RPMN, pretože tento zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť, a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Zákonodarca v záujme poskytnutia ochrany slabšej zmluvnej strany v spotrebiteľskom právnom vzťahu, teda spotrebiteľovi stanovil prísne obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré sprísnil aj tým, že pri údajoch o RPMN sa podľa vyššie citovanej právnej úpravy musia uviesť všetky predpoklady použité na jeho výpočet. Je pritom nepochybné, že v zmluve spomínaný údaj chýba. Z predloženej zmluvy o úvere, všeobecných obchodných podmienok, ako aj obchodných podmienok pre dostupnú pôžičku nevyplýva informácia, z akých vstupných údajov žalobca vychádzal pri výpočte RPMN.

10. Z obsahu zmluvy totižto podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že žalovaný mal poskytnutý úver splácať mesačnými splátkami vo výške 28,- eur v počte 72.

11. Avšak žalobca v podaní doručenom súdu dňa 5.3.2019, prílohou ktorého bol výpočet RPMN uviedol, že žalovaný mal zaplatiť iba 69 splátok vo výške 28,- eur, 70. splátku vo výške 9,37 eur a 71. a 72.

splátka nulové. Z uvedeného teda vyplýva, že v predmetnej zmluve o poskytnutí spotrebiteľského údajov absentuje úplná informácia o výške splátok úveru ako jedného zo vstupných údajov pre účely výpočtu RPMN v zmysle zák. č. 129/2010 Z. z.

12. Súd prvej inštancie preto musel dospieť k záveru, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba povinný údaj v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j/ cit. zák. spočívajúci v uvedení všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN, a preto sa predmetný úver podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z. z. považuje za bezúročný a bez poplatkov, a teda žalovanému vznikla iba povinnosť vrátiť žalobcovi istinu poskytnutého úveru.

13. Zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, v ustanovení § 9 ods. 2 písm. j/ vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. Do kategórie týchto predpokladov je potrebné zaradiť ich matematický výpočet, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN. Matematický výpočet podľa vzorca uvedeného v prílohe zák. č. 129/2010 Z. z., v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, nemožno označiť za jednoduchý. Je nemysliteľné od spotrebiteľa očakávať, aby len na základe údajov o RPMN uvedenej v zmluve mohol posúdiť správnosť tejto náležitosti zmluvy. Bez príslušného matematického výpočtu, na základe ktorého veriteľ dospel k určitej výške RPMN nie je spotrebiteľ schopný preveriť správnosť takéhoto výpočtu RPMN ako jednej z podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere umožňujúcej posúdiť výhodnosť úveru, čo nepochybne má zásadný vplyv na jeho rozhodnutie vstúpiť do úverového vzťahu s veriteľom (rozsudok KS v Prešove zo dňa 21.1.2019 pod sp. zn. 7Co/132/2018).

14. Keďže žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 1.000,- eur, pričom tento realizoval v jeho prospech úhrady v celkovej výške 560,- eur, súd prvej inštancie s poukazom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru tohto zaviazal iba na zaplatenie rozdielu poskytnutých úverových prostriedkov a realizovaných úhrad splátok úveru, čo predstavuje sumu 440,- eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

15. Je nepochybné, že žalobca upozornil žalovaného na uplatnenie práva využiť ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka podaním zo dňa 24.11.2015, ktoré sa v zmysle bodu 4.3.6 všeobecných obchodných podmienok považuje za doručené 27.11.2015.

16. Keďže žalobca v oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru vyzval žalovaného na zaplatenie nesplatennej časti istiny úveru vrátane príslušenstva v lehote 10 kalendárnych dní odo dňa doručenia oznámenia realizovaného dňa 14.12.2015, teda lehota žalovanému na splatenie úveru uplynula až dňom 24.12.2015, a preto sa do omeškania s jeho splatením dostal počnúc dňom 25.12.2015.

17. Na základe uvedeného, preto súd prvej inštancie vyhovel žalobe o zaplatenie zákonného úroku z omeškania v súlade s ustanovením § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. z nesplatennej istiny úveru vo výške 5,05 % ročne od 25.12.2015 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

18. S poukazom na nepriaznivú finančnú situáciu súd prvej inštancie umožnil žalovanému predmetnú pohľadávku splácať mesačnými splátkami vo výške 10,- eur vždy 25. dňu kalendárneho mesiaca až do úplného vyrovnania pod stratou výhody splátok nezaplatením ktorejkoľvek splátky počnúc právoplatnosťou rozsudku.

19. Žalobca si predmetnou žalobou uplatnil nárok na zaplatenie nesplatennej istiny úveru vo výške 919,06 eur, kapitalizovaného zmluvného úroku vo výške 261,61 eur a úroku z omeškania vo výške 661,37 eur, v celkovej výške 1.842,04 eur spolu s 25,50 % úrokom a 5,05 % úrokom z omeškania ročne z nesplatennej istiny od 1.9.2018 v ich kapitalizovanej výške ku dňu vyhlásenia rozhodnutia súdu vo veci samej v sume 203,07 eur, teda v celkovej výške 2.045,11 eur.

20. V zmysle rozsudku súdu prvej inštancie bola žaloba ku dňu podania dôvodná o zaplatenie istiny 440,- eur spolu so zákonným úrokom z omeškania od 25.12.2015 v jeho kapitalizovanej výške ku dňu vyhlásenia rozhodnutia súdu vo veci samej v sume 75,79 eur, teda v celkovej výške 515,79 eur.

21. Keďže žalobca bol v danom prípade úspešný v 25 % z hodnoty sporu, nárok na náhradu trov konania mu podľa súdu prvej inštancie nepatrí a úspešnému žalovanému trovy konania nevznikli.

22. Proti tomuto rozsudku, a to výrokom, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol a o náhrade trov konania podal žalobca včas odvolanie podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. a/, f/ a h/ CSP.

23. Podľa žalobcu súd pochybil, keď ho nevyzval na vyjadrenie k otázke určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti a nepostupoval podľa § 129 CSP, rovnako prvoinštančný pochybil, keď ho nevyzval, aby sa vyjadril k predbežnému právnomu posúdeniu veci a nevytýčil termín predbežného prejednanie sporu (§ 157 CSP a § 168 CSP).

24. Žalobcovi nie je známe na základe akej skutočnosti súd uvádza, že v zmluve o úvere má absentovať náležitosť zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. S výkladom súdu prvej inštancie nemožno podľa žalobcu súhlasiť, keď všetky údaje ktoré boli potrebné pre výpočet RPMN podľa platnej legislatívy boli v zmluve obsiahnuté. Preto je podľa názoru žalobcu predmetné rozhodnutie v odvolaní napadnutej časti nepreskúmateľné, a to aj s poukazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach II. ÚS 117/07, III. ÚS 311/01, III. ÚS 107/07, VI. ÚS 14/07, III. ÚS 311/07, I. ÚS 265/05.

25. Ďalej žalobca v tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci 4Cdo/25/2007 a nález Ústavného súdu vo veci I. ÚS 114/08.

26. Vzhľadom na uvedené preto odvolateľ žiadal, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby odvolací súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania.

27. Žalovaný vyjadrenie k odvolaniu žalobcu nepodal.

28. Skôr ako odvolací súd pristúpil k vecnému prejednaní odvolania, musel sa ako s predbežnou otázkou vysporiadať s procesným návrhom osobitného subjektu občianskeho združenia R. Z. H. J., J. J. Š. F. X, T., O.: XXXXXXXXX na príbratie do konania ako právnickej osoby, ktorej predmetom je činnosť na ochranu práv podľa osobitného predpisu, a to podaným doručením súdu prvej inštancie dňa 1.8.2019, t.j. po vyhlásení napadaného rozsudku.

29. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že koncepcia § 95 CSP je založená na závere potreby ochrany strany sporu odborne spôsobilým subjektom, pričom k tomuto záveru môže dôjsť súd v ktoromkoľvek štádiu konania (aj v odvolacom konaní). Ak k tomuto záveru dôjde, súd sám vykoná procesné úkony spočívajúce v oslovení strany sporu, či súhlasí so vstupom osobitného subjektu do konania. Podľa názoru odvolacieho súdu teda musí byť stranou vyslovený súhlas s príbratím subjektu na ochranu jeho práv, keď súhlas nemôže vyvodit' ani postupom podľa § 157 ods. 2 CSP. Vyplýva to jednak zo zásady, že nikomu nesmie byť príbratie tretej osoby do jeho sporu nanútené (mutatis mutandis uznesenie Najvyššieho súdu SR z 5.2.2013, sp. zn. 3Odo/188/2012) ako aj z toho, že osobitný subjekt je v konaní oprávnený podľa ods. 2 na všetky úkony, ktoré môže vykonať strana, ak nejde o úkony, ktoré môže vykonávať len subjekt právneho vzťahu.

30. Žalovanému bol dňa 15.8.2019 doručený návrh osobitného subjektu na vstup do konania spolu s výzvou, aby v lehote 10 dní oznámil od doručenia tejto výzvy súdu, či súhlasí s príbratím osobitného subjektu. Žalovaný ani v stanovenej lehote ani ku dňu rozhodnutia odvolacieho súdu takýto súhlas nedal a nakoľko aj odvolací súd mal za to, že príbratie tretieho subjektu nie je v danom spore potrebné na ochranu práv žalovaného, navyiac keď ako uviedol odvolací súd tento nedisponoval súhlasom strany, ktorú má v spore chrániť, odvolací súd nerozhodol o príbratí tohto združenia do konania.

31. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom aj dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci prijal záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Preto tento rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil v napadnutom zamietavom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania.

32. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

33. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zohľadnenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 187 ods. 2 CSP).

34. Konceptia zjednodušeného rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 387 ods. 2 CSP vychádza zo situácie, že ak odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, v takom prípade nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 CSP, ale obmedzí sa na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd zároveň môže doplniť ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti preskúmaného rozhodnutia.

35. Súd prvej inštancie v preskúmanej veci správne zistil skutkový stav veci, skutkové zistenia sú postačujúce pre odvolací súd, správne tiež aplikoval právne predpisy ako aj judikatúru a vo veci aj správne a v súlade so zákonom rozhodol, preto sa odvolací súd stotožňuje s presvedčivými a správnymi závermi napadnutého rozhodnutia rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí zvyšku žaloby uvedenými v jeho odôvodnení.

36. Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti a dodáva, že v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere sú upravené náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zákon tiež v ustanovení § 11 ods. 1 stanovuje, pri absencii ktorých náležitostí zmluvy sa úver pokladá za bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie konštatoval nesprávny údaj o celkových nákladoch úveru, resp. nesprávnu úplnú informáciu o výške splátok, ako aj nesprávne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov v neprospech spotrebiteľa a preto posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov. Odvolací súd sa so záverom o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru stotožnil, lebo v zmluve je klamlivo uvedená výška mesačnej splátky 28,- eur, čo pri počte 72 mesačných splátok určite presahuje celkovú výšku úveru, ktorú mal žalovaný žalobcovi zaplatiť. Až následne počas konania žalobca korigoval (po výzve súdu prvej inštancie) výpočet RPMN keď uviedol, že žalovaný má zaplatiť iba 69 splátok po 28,- eur, 70. splátku vo výške 9,37 eur a 71. a 72. splátku vo výške 0,- eur, čo je nepochybne zavádzajúce, mátače a jednoznačne v neprospech spotrebiteľa. Je treba zdôrazniť, že pri výpočte RPMN ovplyvňuje jej výšku celková výška nákladov spotrebiteľa. Vychádza sa zo záveru, že pokiaľ veriteľ uviedol nesprávnu výšku nákladov spojenú so spotrebiteľským úverom, musela byť aj RPMN nesprávne vypočítaná, a to v neprospech spotrebiteľa, čo má rovnako za následok, že úver sa podľa § 11 ods. 1 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch považuje za bezúročný a bez poplatkov.

37. Pokiaľ žalobca argumentoval procesným pochybením súdu prvej inštancie spočívajúcim v tom, že ho nevyzval na vyjadrenie sa k otázke bezúročnosti a bezpoplatkovosti, túto skutočnosť nevyjadril ako svoje predbežné posúdenie veci a nevytýčil termín predbežného prejednanie sporu, pričom poukazoval na ustanovenia § 129, § 157 a § 168 CSP, tak k tomu odvolací súd uvádza, že § 129 CSP neukladá súdu aby dodávateľovi ako silnejšej strane sporu v spotrebiteľskej veci doručoval výzvu na odstránenie vady návrhu, pričom samotnú spornosť otázky bezúročnosti a bezpoplatkovosti nemožno považovať za vadu podania vo veci samej. Rovnako ani zo žalobcom citovaného ustanovenia § 157 CSP nevyplýva súdu povinnosť vyzvať žalobcu, aby sa vyjadril k predbežnému právnemu posúdeniu veci o vyhlásení bezúročnosti a bezpoplatkovosti, kde taktiež inštitút predbežného prejednanie sporu, na ktorý poukazoval ako na údajné pochybenie súdu prvej inštancie žalobca, treba považovať za fakultatívny inštitút, a teda súd nie je povinný pred prvým pojednávaním nariadovať predbežné prejednanie sporu, ale má možnosť priamo nariadiť pojednávanie (§ 187 CSP). Predbežné prejednanie sporu má slúžiť na vyjasnenie predmetu sporu a vydiskutovanie si procesných možností, vrátane možnosti ukončiť spor zmierlivým spôsobom, pričom predmet sporu bol nepochybne určený žalobným návrhom a rovnako neboli sporné ani procesné možnosti žalobcu ako dodávateľa a žalovaného ako spotrebiteľa v tomto spotrebiteľskom spore a možnosť zmierlivého riešenia veci nevyplývala ani z podania žalovaného, ktorý rovnako poukazoval na skutočnosť, že úver je bezúročný a bez poplatkov, a žiadal vo svojom vyjadrení k žalobe, aby bol zaviazaný na uhradenie rozdielu istiny a zaplatených splátok tak, ako o tom rozhodol v napadnutom rozsudku súd prvej inštancie.

38. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalobcu za neopodstatnené a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietavom výroku, ako aj vo výroku o trovách, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

39. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý má nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP), o výške ktorých v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

40. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).